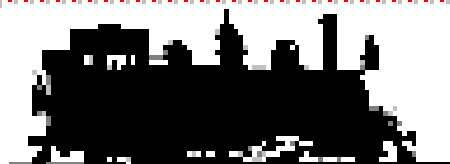

FUNÍCÍ

LOKOMOTIVA

ČASOPIS BEROUNSKÉHO HOROLEZECKÉHO ODDÍLU LOKOMOTIVA BEROUN

Číslo II./2009

VYŠLO 8. 11. 2009

BEZ SVOLENÍ ŠEFREDAKTORA MICHALA HLAVÁČE VYDAL:

ADAM VOLDÁN, E-MAIL: ADAM.VOLDAN@SEZNAM.CZ

!!! ZASÍLÁNÍ TOHOTO ČASOPISU JE MOŽNO ZDARMA OBJEDNAT ČI ZRUŠIT NA VÝŠE UVEDENÉ EMAILOVÉ ADRESE !!!

[Kalendář akcí](#)

[Oddílové zpravodajství](#)

[Novinky a zprávičky z Berounska](#)

[Odkazy](#)

[Novinky ze světa](#)

Kecy redaktora

Ahoj všem,

Letos již podruhé rozesílám, doufám že příjemný spam, pokud o něj nestojíte, stačí mi napsat a já Vám ho příště pošlu znova, protože si nic nepamatuju ;)

Kecám, bohužel stále je zde asi více informací organizačních než toho, co by člověka bavilo číst, ale doufám, že se to zlepšuje. Můžete se dozvědět, za co jsem již utratil nějaké společné peníze a za co se chystám je utratit. Krom toho, jaké akce se plánují (alespoň, co se dostalo do redakce) no a nakonec to hlavní, a sice jak to vypadalo na již proběhnuvších akcích.

Příjemné čtení přeje,

Adam Voldán

Kalendář akcí 2009/2010

- 🌀 **Listopad**   **Kozelka** - minulý rok jsme do této chalupy HO Union Plzeň zavítali vlastně z nouze, ovšem slunečné počasí, pěkné lezení našich obtížností a večer teplá chalupa stojí rozhodně za zopakování. Zdali se to podaří není momentálně v mých silách, momentálně snad podniká nějaké kroky k zorganizování Míla
- 🌀 **19. Prosinec**   **Poslední slanění** - těsně před Vánoci se scházíme na stěně pod křížem, trocha lezení a pokec s koledami v hospodě u krobiána v Hostímí.
- 🌀 **Leden 2010**   **Běžky + nácvik zimní techniky** - po zkušenosti z minulého roku bych vybral dostupnější chatu, aby byla vhodná i pro rodiny s dětmi a náležitě pohodlná, jako hlavní náplň bych viděl běžky, v druhé řadě nácvik jistění a vyhledávání pípákama
Předběžný termín: 9.,10.1. popř. jiný pište zájem
- 🌀 **Leden 2010**   **Oddílová schůze** - trocha úředničiny
- 🌀 **Únor 2010**   **Nácvik chytání pádů na Damilu** - klasika, chytíme si pneumatiku, a dle počasí záchranu ze stěny, prusíkování...
- 🌀 **Únor 2010**   **Zimní Tatry** - klasika, tentokrát to má být Térynka 6.-13.2. převážně lehčí túry, nějaké ty ledy, případně skialp, organizuje Robert Frdlík
- 🌀 **Duben 2010**   **První víkendovka** - protože březen je zimní měsíc, nemohu dát lyžím košem, a tak první akci za kterou jsem ochoten slibovat vidím až na duben

Oddílové zpravodajství aneb organizační část

🌀 **Údržba skal**

Jak jsem již předeslal v seznamu akcí, je to čin záslužný, popřemýšlejte o tom, kdo by chtěl pomoci. Já to vůbec nestihám zorganizovat.

🌀 **velká stěna**

Údržbářům lokomotivy se podařilo vyměnit halogen, takže si můžeme svítit pouze na stěnu a máme potvrzeny následující časy dej se co děj:

Velká stěna

Pondělí - 18,00 - 20,00 (sektor lezení)

Čtvrtek - 17,00-19,00 (NOVĚ celá hala po celé 2 hodiny)

Bouldrovka

každý den 8,00-22,00 (Pokud se pletu, platí otvírací hodiny sportcentra).

Výsledkem by mělo být, že Vás v tuto dobu nesmí nikdo vyhodit, pokud ano, zjistěte si, která paní vrátná tvrdí, že tam nesmíte a dejte mi to neprodleně vědět.

🌀 **Kroužek**

Novinkou z hlediska vedení kroužku by mělo být, že bude dvakrát týdně. Čtvrteční lezení bude zajišťovat tradičně Míla, a pondělní se snad bude dařit zařizovat mě. Má představa je taková, že v pondělí budou chodit pouze pokročilejší, neboť nemáme celou halu, o to by mohl být větší prostor pro opravdový trénink. Věřím, že by se postupně mohlo dařit lépe prolínat nové lezce s těmi zkušenějšími.

📧 **výkendovky**

„Jak jsem si všiml, je to jeden z nejoblíbenějších způsobů jak se sejít a společně zalézt. Jako nový předseda stále cítím potřebu pomáhat to tmelit (-: A tak se budu snažit, aby každý měsíc snad kromě prázdnin vznikla alespoň jedna akce typu Kozelka/ Yettice ...“

Tak od tohoto výroku jsme naplnili obě možnosti - květen jsme byli jen v 5 lidech v Tisé, a pak už v hojně červnový Ostrov (pár fotek viz níže). Na podzim už jsem si vyhradil některé víkendy a předběžně je můžete zkontrolovat v kalendáři akcí, takže se snad bude konat hojná účast.

📧 **Sklad matroše**

Musím zopakovat, že přibývá lidí, kteří si na sklad zvykli a umí ho používat, doufám, že FunLok bude napříště obohacován právě příspěvky lidí, jež si půjčili oddílový matroš. V tomto čísle bude přinášíme Jirkovi postřehy ze Švýcarska. Přál bych si, aby to byla čestná povinnost půjčujícího shrnout, kde byl, co se mu tam líbilo, co se mu nelíbilo a přidat nejednu hezkou fotku.

Ohledně investic do oddílového materiálu, protože někteří ztratili půjčené věci, vytvořil jsem napříště precedens, že zaplatí oddílu částku v ceně nejlevnějšího **srovnatelného** materiálu na trhu. Z předchozího návrhu byly zakoupeny pouze dvě nové helmy, další investice jsem nedělal, protože se sešli velmi rozdílné názory. (Původní návrh:

2*Helma Petlz Ecrins	1650Kč
Cepín raveltik demon super cup	3600Kč
Mačky raveltik phantom II	2705Kč
Celkem	9605Kč)

📧 **Další investice**

Byl jsem ukecán, abych dal zelenou nákupu placené domény, za 940Kč, takže nyní máme velmi pěknou adresu:

www.hoberoun.cz

Bylo by hezké aby se zaplnila i novým a zajímavým obsahem.

Dále, nakoupil jsem 5 nových expresek na stěnu, neboť ty staré byly již značně prodřené! Spolu s helmami cca 6000Kč (přesněji už zase nevím).

📧 **Náš web** <http://www.hoberoun.cz>

📧 **Oddílová knihovna**

Aktuální seznam oddílové knihovny není zpracován, nestíhám, bude na webu, zatím je tam neaktualizovaný, pokud byste chtěli jet někam, kde předpokládáte nákup průvodců, napište dopředu a já vám řeknu, zda ho již oddíl má nebo ne, případně ho může oddíl i proplatit.

<http://hoberoun.mount.cz>

Kontakt knihovnick: hoberoun@seznam.cz

[Úvodní strana](#)

📧 **Oddílová nástěnka** občas ji aktualizuji, když je čím a proto posílejte hlavně fotky a textíky.

Novinky a zprávičky z Berounska

Myslím, že to bylo koncem ledna, co jsem se stal předsedou HO. Od té doby se nám uspořádat několik společných akcí se střídavou úrovní:

Yettice

V pátek ve večerních hodinách, jsme (Blanka, Adam, Jirka, Vašek, Jirka a Tomáš) dorazili po chvíli šlapání k potemnělé chajdě, ovšem po vstupu dovnitř jsme pochopili, že dnes se slaví pěkný den (krásně sněžilo). Ráno jsme pomáhali chlapcům z Dobříše balit, od bolení hlavy atd. Nás samozřejmě bolelo pouze v krku, neboť jsme se k oslavě připojili především řevem doprovázeným dvěma výbornými kytaristy. Ráno jsme začali pokusem o zdravotní, něco jsme si řekli, něco asi ne a pak jsme vyrazili na nácvik s lavinovými vyhledávači. Bohužel jsme, nikdo, nebyli 100%. Večer proběhl při svíčkách, grogu a povídání. Ráno jsme se nachystali na běžkách do obřího dolu, zážitek famózní, byť v 50 cm nového sněhu jsme chodili pouze po dnu doliny. Ale běžkování mezi stromy při této nadílce byl opravdový zážitek.

Tisá

V lehce obměněné sestavě jsme vyrazili do Tisé, jako zvláštní posila byl s námi 15 měsíční Matěj, který se náležitě tužil. Z výstupů se nepodařilo opět nic dramatického max VIIa ale báječný víkend se spoustou sluníčka a rodinné pohody. Teda, např. když jsem se jal něco lézt, Matěj se dal do ukrutného pláče - kolemjdoucí turisté pochopili: „To víš, že jo, nepouštěj tátu, ty jedinej máš rozum.“

No ale když spal, tak jsem si zalezl znamenitě :)

Ostrov

Původně měl být český ráj, ale uprostřed dešťů jsme se rozhodli pro Ostrov, protože rychleji vysychá. Volba geniální, sjelo se nás hned několik aut, a celkový počet našich lezců byl > 20. (však nás také ráno v kempu chválili, jak pěkně bylo našeho zpěvu slyšet - Matěj spal přímo vedle produkce). Ve skalách už to tak znát nebylo, dosti jsme se rozptýlili, výstupů padlo opravdu spousta a některé hodnotné. Kdo byl, jistě nelitoval.

[Úvodní strana](#)

Vall di Mello aneb letní horské soustředění

Se myslím velmi povedlo, nesplnili jsme sice plán na 150, 105 ani 100% ale i tak bych řekl, že to byla opravdu super akce. Nakonec jsme jeli pohodlně třemi vozy, ve složení (Jana, Iva, Jirka),(Dan, Venca,Adam), (Míla, Pavel). Podle plánu jsme měli navštívit většinu údolí na jižní straně a v každém vylézt 1, dvě cesty. Ovšem prstem po mapě se běhá lepe než s bat'ohem po horách ☺ Nakonec jsme pouze nakoukli do doliny val Ferrario pod nádherné žulové monolity Torrone Occidentale, Orientale a Punta Ferrario. Abychom se natrvalo usadili v dolině Allievi. Zde se od nás oddělila děvčata, která se vydala na trek Sentiero da Roma a my jsme mohli poněkud uvolnit svůj slovník, neboť obnažené bouldrující Italky v dolině na nás udělali opravdu dojem. Za dokonalého počasí jsme zdolali cca 5kg rýže, 10 tabulek cokolády, 2 šišky uheráku a asi 12 piv a taky Galerii Torrone Occidentale, Pico Luigi Amadeo, Cima di Castello, Punta Allievi. A úspěšně jsme utekli z hřebene Punta di Rasica a Torrone Occidentale.

Oblast je skutečně nádherná, ledovce, žulové monolity, pohodový trekking a hlavně téměř žádní lidé, v celé dolině jsme byli jediní lezci a to za skvělého počasí uprostřed sezony.

Stejně tak při trekingu se dalo potkat nanejvíš 50 lidí za celý den, což jen umocňovalo dojem panenské přírody. Příští rok se sem rozhodně chystáme znovu, takže o tom zauvažujte, stojí to za to ať už chodit nebo lézt ☺

Pondělí, lezecký den číslo jedna, cíl Punta Rasica, asi 700 lehkého 4kového lezení. Vstáváme brzy, pod stěnu jdeme ještě za pološera, jsme 2 dvojky Dan, Jirka a Já, Vašek, mrzne. První délky jdeme v pohorách dostáváme se již dost vysoko, ale okolní mraky se mi moc nelíbí. Kluci nám utíkají a mizí v mraku. Když je konečně doháníme, sakrují že neseď popis, zkouším uhnout doprava dřív než oni. Ale ani zde nemam pocit že to musí být ono. Hledám v průvodci, Je čas about lezačky,

Úterý, Galerie Torrone Occidentale, 280 metrů jemné spáry uprostřed kompaktní žulové desky, dole kolmá nahoře se pokládá. Místní klasika, borhákované štandy a údajně skvělé možnosti jistit. V průvodci doporučují nastoupit až pozdě dopoledne, aby nás hřálo slunce. Vycházíme v 10, ale trvá nám věčnost překonat bergšrund. Konečně první štand. Dvě skoby! Co je tohle za borháky, myslím si. No nic, spárka jde krásně jistit, je to ladění. Pomalu stoupám vzhůru. Tak teď fakt nevím, zda se na to nevy..., dávám dalšího frenda, a odhodlávám se k dynamickému kroku. Je mi horko, ale polikám a jdu dál. Štand, jeden borhák, jedna skoba, to zní líp. Když ke mně dolézá Venca, říkám si, že je to fakt krutý, těžký, dlouhý, pokud bude víc než jedna hodina, tak to balíme. Koukám na hodinky, 13:30, kurva.

Zvedám se, ale opačným směrem než velil muj IF. Když to jde tak pěkně jistit a jsou ty

borháky, zkusíme ještě tu nejtěžší dýlku. Vylezu 4 metry a je mi jasné, že spárka na prsty, kterou odtéká nahoře tající sníh, není ideální. Nu což vlínenec v ní drží jak židovská víra. Já jich mám dost. Vezmem to hákem. Po 15m hákování mi matroše povážlivě dochází a spárka se moc nepokládá... Chtě nechtě zkouším lézt po svých. Postupuju, je mi velmi horko, ale už nemam co polykat. Až najednou... „cvak“. ☺ Okamžitě dobírám, dělají se zase mraky a dneska už jsou opravdu hodně vysoké. Další dýlky se klasifikace zlehčuje, mam pocit že utíkám stěnou vzhůru. Strašák bouřky mě žene vzhůru. Nevyndaváme jídlo, nevyndaváme termosku. Cestou je krásná louže tak aspoň z té oba pijeme. Hlavně ale pryč, pryč z toho mraku, nepotřebujeme tu zažít žádné

bouřkové dobrodružství. Sestup měl být slaněním 9 délek vyborhákovanou cestou, ale civějíc na bouřkový mrak před námi a nevidíc v kolmé stěně pod námi další borháky, volíme sestup východní kotlinou. Značně unavení, se soumrakem se šouráme pod převis ke klukum.

Čtvrtek, po denním odpočinku chci jednoznačně vylézt na vrchol. Jako nejschůdnější se zdá klasická túra na Cima di Castello, doporučovaná ve všech průvodcích jako zajímavá, avšak je třeba, aby byl schůdný žleb na sedlo. Letos je v něm opravdu dost sněhu, takže pokud bude v noci mrznout, je to pohoda. Vstávám ve 4:00, jsou hvězdy, takže studená noc bez mraků. Sahám na sníh kolem sebe, zmrzlej není, ale víc jak článek prstu do něj nezabořím. Chvilí váhám, nicméně chci nahoru. Budim Vencu. Za úsvitu jsme na zbytku ledovce a nandáváme mačky. Nevim jestli tu mrzlo, ale chci tomu věřit, prostě to s náma neujede. Stoupáme údolím, sníh už začíná být opravdu strmý, nemam z něj nejlepší pocit, ale už jen kousek. Najednou slyším, jak z druhé strany bublá voda. Je mi špatně, kousek nade mnou už je skála. Hned jsem u ní a dávám jištění, nicméně o pohodě bych nemluvil. Najednou mě trefil šutr, řvu na Vencu ať maká! Konečně se z toho bordelu vymotám a stojím po stěnou u skoby. Bláhově jsem si myslel, že tady utrpení končí. Tady končí akorát sníh, ale na hřeben je to o to větší kamenolom. Ted' vede Venca, všechno co chytil pečlivě ukládá zpět, nebo bezpečně hází do doliny. Je v sedle ☺ Je vidět ja na něm všechno vlaje, asi větříček. Když k němu dolézám, mám cesty už plné zuby, nicméně ten výhled... Vážení sportovní přátelé, nemám slov, hřeben tvoří žulová deska, která je 50m vysoká a tak 5m široká. Na druhé straně mohutný ledovec, který padá ze severních stěn. To vše převyšuje Monte Disgrazia, za kterou vlaje mohutný prapor. Dneska teda fouká. Na ten pohled si musim sednout. Z úžasu mě vytrhává až

průvodce, který velí zpět na jih a odsud komínem nad první žandarm. Teda, tady jsem si zalez. Od 4c jsem fakt něco podobného nečekal. Nicméně jsme zpět na hřebeni zase se do nás opírá vítr. Zde to vypadá na pohodové lezení stěnou. Ale zdání klame, po 2 dílkách v pevné žule dolézáme na galerii, kde je postaveno několik domečků z karet. Ty karty jsou kamenné bloky tak 2krát2 a 0.5 tlusté. Dohodli jsme se, že se odvážem, abychom za nic nezadrhli lanem. Moc prima pocit. Po přečlenění domečku už nás čeká jenom lehká suť na vrchol. Dechberoucí výhledy na oba ledovce, na Disgrazii, na Berninu, Roseg a pizzo di Zuppo.

Svačíme, fotíme radujeme se. A samozřejmě se dotýkáme Madony, díky že nás opatrovala ☺

Text Adam, foto Jana, Dan, Adam

Piz Badille 3308,

Před lety pracoval u nás v Kolbence nějaký Piz, Jürgen Piz se jmenoval. Takovej zrzavej had, původem Polák, pak echt „Němec,.. Vzpomněl jsem si na něj ve chvíli, kdy mi jeden jeho soukmenovec vycvakl frienda a bez skrupulí si do něj cvaknul svoje lano. Zamumlal pár vět do vysílačky a aby nás předběhl, začal se mi sápat přes záda na další štand. Nezmohl jsem se na slovo natož na pořádný kopanec do vajíček nebo dloubanec pod žebra. Piz Badile nebo spíše dnes Paf Badile! Už to začalo. Bylo 5 hodin ráno, svítalo, byli jsme už více jak 2 hodiny na cestě a ve stěně se vyrojili lidi jako mravenci a postupem času se z drobných tvorečků stávali lité saně. Ve spodních partiích této nádherné granitové stěny jsme přestali bojovat s nástrahami malých chytů, krásných plotničků a sokolíčků. Více jak cestu nahoru člověk sledoval pod sebou kupu magorů a čuměl jak se mu nějaký chrt lepí na záda a vycvakává mu jištění. Nebylo výjimkou, že v jedné dýlce lezli i 4 !!!! slovy čtyři dvojky, lana přes sebe, čert to vem. Hlavně rychle nahoru. Jirka přišel s nejkratší ale výstižnou básničkou. „Poláci, čuráci“. Rychlost je irelevantní faktor, zvláště když pak člověk sedí 2 metry pod štandem u staré skoby, zatímco na krásných stříbrných spitech se zubí parta vepřů, kam už se ale rychlík nevejde. Ale na všechny jednou dojde a na každý prase se vaří voda. Pizovi se pokazila vysílačka a ztráta techniky ho rozhodila natolik, že už jsme ho ten den neviděli. Asi slanił a šel si vyměnit baterky. Do hlavy. Místo něj se pelotonu ujali Francouz s družkou nebo možná

klientkou? Před komínu nasadili takové tempo, že boj o první délku komínu vyhráli na celé čáře. Jestli byl pan F dobrý v plotnách, o komínech se to říci nedalo. Nalezli si tuto pětkovou parádičku na rozpor, zatímco skoby a vše měl pěkně na dně koutu tak 3m před nosem. A i když se natahoval, co mu síly stačily, necvaknul.... Poprvé od rána jsme se Jirkou začali opravdu bavit. Dívčina vycítila druhův výpadek a snažila se alespoň přicvaknout někam do skoby, neboť lezli souběžně. Ale

vedle ní jsme u skob byli my, diváci štancující a čekatelé až komínový zážitek padne i na nás, takže měla peška. Francouz nad námi chvíli zrál jako bluma, šlapal vodu, než pak s vypětím sil sjel na dno komínu a přeci cvaknul. Další postup vyřešil tak, že sundal bágel a házel ho a hrnul před sebou komínem. No v Ádru něco takovýho lezou báby s nůšema, tady s tím měli Germáni vcelku problém. Zato my s Jirkou jsme si ty 3 dýlky móooc užili a konečně byli v klidu, protože se peloton roztrhal. Po dalších dvou dýlkách Jiříka konečně olízly paprsky sluníčka a byli jsme na hřebeni. Odtama je to další 1,5 hod'ky motání se mezi lidmi a věžemi na vrchol. Dobýt takový kopec a nebýt na vrcholu, to v žádném případě, i když bylo jasné, že potom za světla dole nebudeme. Z

vrcholu jsme začali sestupovat po páté. Utvořili jsme silný tým s jedněma Moravákama, kteří už ten 1200m dlouhý hřeben lanili dolu vloni. Jak se ukázalo v průběhu noci, jinudy. Za světla to jelo jak po másle až do skotovy police. Místa, kde bivakovali před lety s Alešem. Mokrú ukloněná strouha plná volných kamenů, štand skoby a vklíněnců ačkoliv měly být kruhy až dolů. Toto místo nás stálo minimálně $\frac{3}{4}$ hodiny, než kluci našli zašitý kruh nad

převísem. Pak jsme se dostali na hranu a dýlky dolů letěly stejně jako čas nahoru. Dávno padla tma a z nekonečného tahání lana, protahování jsem měl ruce jak šimpán opičák. Po celodenním visení v sedáku jsem si už u kruhu lehal a když jsme se po neurčitém čase potkali s Jirkou na předposledním štandu, říkal jsem mu, jak je milý ho zase vidět, že už jsem ho minimálně 300metrů neviděl a že se posledních X set metrů už se jen válím. Konečně v půl třetí jsme byli zpátky v nástupovém sedle a vrávoravou chůzí přešli sněhové pole na poslední slanění dnešní noci. Pětadvacáté? Třicáté? Netuším. Ještě zápletka najít mezi změtí kamenů

stan a pak konečně po 25-ti hodinách lezení a slaňování jsme stanuli před stanem a napili se z ešusu ledové vody. Bylo půl čtvrté ráno, čas jít na kutě.....

Skupina Bergell leží cca 700km od Práglu a je to mekka českých lezců. Češi zde mají naškozeno přes 40 hodnotných prvovýstupů, což je na oblast menší než Tatry opravdu hodně. Pod nástupem k chatám Sciora a Sasc Furä je krásný a levný camp(7E/os/auto/noc) ve vesničce Bondo. Dá se dojet za 10E po dříve uzavřené silnici o dalších pár stovek metrů výše a ušetřit si část z 1400vm dlouhého nástupu. Tím, že je na co se celou cestu dívat, je i cesta nahoru krásným zážitkem. Pocukrovaná špica Badile nebo homole Piz Cengala vytváří kulisu téměř patagonskou, ale na rozdíl od ní jsou zde kopce výrazně lezitelnější. Díky tomu, že se nejedná o žulu, ale o směs granitu, tvoří materiál spousty sokolíků, spárek a pozitivních chytů, které dělají z ploten opravdové lezecké pralinky naplněné sladkou třešničkou v podobě úžasného exponovaného a perfektně odjistitelného lezení.

Dobité kóty:

Cesta přes Žehličku na Piz Gemelli VI-

Cesta Wia Cassin na Piz Badille VIa (V+AO) 800m

Text Luboš Koza, spolulezec Jirka Krupička;foto je jen ilustrativní

Můj pracovní pobyt v Anglii

Když se řekne Velká Británie, z hlediska lezení mě napadnou nějaké skalky, převážně žulové a převážně nejištěné, o to drsnější borci, jež po nich lezou a kteří byli prvními alpinisty snad všude ve světě. Pak bych ještě dodal, že jsou tam nějaké kopce ve Skotsku, nižší než Krkonoše. Tot' mé znalosti o místních podmínkách.

Třetí den po příletu, když jsem si konečně vybalil kufr vypadl na mě ten sedák a lezačky. Došlo mi, že jako správný věřící musím jít i já praktikovat svou víru. Nelenil jsem a opět jsem si sedl před počítač. „Mounteenering club York“, tot' co hledám a hle zítra chodí na stěnu a poté do hospody. Tedy stěnu jsem nestihl, ale pohodlně jsem se usadil v koutku „Fox Inn“ dal si jedno anglické lavorové a čekal. Kolem 22:00 se hospoda začíná skutečně plnit vyznavači stejné víry. Nebylo pochyb. Tedy hned jsem sklapl knihu a dal se do družného hovoru. Ten byl ve fountain ble (nebo jak se to píše), jiný borec z ostrova Man zase ví o Aadršpachu a chystá se tam, atd. Atmosféra byla výborná, oddíl ač velký jako náš se evidentně schází každý čtvrtek, dojednávají se akce na víkend a nechybí tu skutečně nikdo, nejmladší členové cca 15 až po nejstaršího 65. Hned je mi nabídnuto, že mohu jet s Brianem do Walesu ale jen na sobotu, v neděli je doma, nebo s Andrewem na celý víkend do Skotska - na toho dostávám pouze mobil, ve 4:30 ráno pak email, co všechno potřebuju a večer už sedím v roveru a valím směr sever. Atmosféra a organizace výborná - možná někoho napadne kam tím mířím ☺ Jinak skotské hory byly pro mě fantastické překvapení - myslím, že to všechno, co jsem věděl na začátku platí, jenže jsem si už nikdy neuvědomil, že na rozdíl od Krkonoš tyto hory lezou přímo z moře a mají rozlohu Moravy. K tomu ještě dodám, že na této rozloze žije cca 500 000 lidí. Výsledkem je, že běžně potkáte kopec s převýšením 1000m vůči údolí a nedohlédnutelnou divočinu (vesnice jsou cca 70km od sebe). Velkolepé scenerie dokresluje oceán, četné fjordy, jezera a zříceniny.

K místním specifickým patří, drsné počasí a žádné turistické značení, hory jsou ponechány pro všechny v původním stavu. Proto je nanejvýš nutné mít s sebou kompas a mapu. Já jsem se sem dostal vlastně velkou náhodou, ale asi si to zopakují, neboť tyto hory mi skutečně učarovaly. Nutno podotknout, že jsem nebyl v Norsku a vyšlo mi dokonale počasí. Přesto např. ostrov Skye bych rozhodně doporučil.

Text a dolní foto Adam

